

levi breg. Mnogim posestnikom so odnesli ta dan z bliskavico narasli hudourniki vso zemljo, izpodkopali hiše, odnesli iz hlevov živino ter odplavili drva in les. Samo v občini Zreče pri Konjicah je bilo omenjeni dan 70 posestnikov oškodovanih za en milijon dinarjev. Potok Dravinja je 30 m daleč prestopil svojo strugo, v dolžini štirih kilometrov je raztrgal občinsko cesto; samo ta škoda je bila ocenjena na 100.000 dinarjev. Žagam je voda odnesla ves les, zasula je polja z gruščem, odnesla je vse mostove, vsi hudourniki so strahotno uničevali gorske soteske in tihotne gorske vasice.

Najden utopljenec. Poročali smo, da je utonil 9. julija v Paki nekoliko slaboumni Poklač Boltazar iz Sel. Sedaj so našli njegovo že precej razpadlo truplo v Paki.

Srečni najditelji velikega zaklada. Ne-prestano se piše po časopisju o skritih zakladih, ki so bili zakopani in čakajo na dvig. Malokdaj pa prodre v javnost vest, da bi bili te zlate zaklade res našli ter dvignili in se z njimi osrečili. Sedaj se je pa vendarle enkrat razneslo po svetu iz mesta Panama v osrednji Ameriki, da so našli v pokrajini Kirčikvina trije iskaleci zlata na zlati zaklad, ki predstavlja vrednost tri milijone dolarjev. Od trojice najditeljev je eden Nemeč, drugi Francoz in tretji Američan. 3000 kg težak zaklad je bil odkrit v votlini v dveh podzemskih rovih in spravljen v 120 zlatih palicah. Na vseh palicah je vtisnjen pečat stare kraljeve krone. Obstoja domneva, da je zlato iz dobe, ko so Španci osvajali Ameriko, pa ga oni, ki so ga skrbno skrili, pozneje niso mogli odnesti. Ko se je zvedelo, da je najden omenjeni zaklad, ni nikdo prav verjel, da je to tudi resnica. Panamska vlada je poslala na mesto najdbe svoje uradnike, ki so se prepričali na lastne oči, da ne gre za kako častniško izmišljotino, ampak da je bila ogromna teža skritega zaklada resnično najdena. Uradno poročilo pravi, da si je tamošnje domače prebivalstvo od roda do roda pripovedovalo o zakopanem zakladu, vendar

Novomašnikom — lepo darilo! Slovenski obrednik, brevir, mali misale, križ, kip, škropilnik, pridigarke knjige — vse to so trajni in najprikladnejši spominki. Največja izbira v Cirilovi Maribor-Ptuj.

ni znal nikdo, kje bi ga bilo treba iskati. Zgoraj omenjena trojica iskalcev je bila dolgo časa na delu, preden so našli zlato, o katerem so govorili domačini že par sto let.

Administrativni adresar dravske banovine v založbi Tiskovne založbe, r. z. z o. z. v Mariboru vsebuje nad 2500 krajev naše banovine. Pri vsakem kraju so priloženi sledeči podatki: samoupravna in katastralna občina, ljudska šola, sodnija, pošta, telegraf, telefon, župnija, železniška postaja (razdalja v kilometrih), carinarnica, finančna in davčna uprava, orožniška postaja, srednje šole itd. Adresar vsebuje tudi seznam najpomembnejših institucij Ljubljane in Maribora. Vsi podatki so priloženi v obliki zgoščenih tabel v knjigi in nudijo izvanredno preglednost in točnost pri minimalni izgubi časa. Adresar je pravi priročnik za poslovnega človeka, uradnika, trgovca, obrtnika itd. Pripravljen je po uradnih podatkih do 1. julija 1937. Vzlic obširnemu pripravljalnemu delu, stroškom tiska in sestavljanja seznamov je cena knjige določena na samo 50 din. Knjiga se radi potrebe in koristi sama najbolj priporoča. Nobeden poslovni človek bi je ne smel pogrešati, v vsakem uradu in pisarni je nenadomestljiva. Naroča se pri Tiskovni založbi v Mariboru, Gregorčičeva 26.

Obžalovanja vredni slučaj.

Obupal radl živčne bolezni. Maribor je doživel 21. julija izreden obup nad življenjem. 59 letni Nikolaž Pfeffer, industrijalec iz Reke, se je vrnil iz Dunaja od zdravnika k svoji sestri, ki ima v Mariboru na Glavnem trgu s svojim možem g. Klesičem znano »Veliko kavarno«. Iz poslopja »Velike kavarne«, in sicer iz četrtega nadstropja se je radi živčne bolezni opoldne omenjenega dne pognal na dvorišče Pfeffer ter je obležal s polomljenimi udi na mestu mrtev. Nesrečnež si je pred skokom z britvijo še prerezal vrat.

Obupi nad življenjem na dnevnem redu. Tekom 23. julija je doživel Maribor kar

štiri samoumore, oziroma poskuse. — V dravske brvi se je pognala v Dravo 18 letna tovarniška delavka Alojzija Lešnik. Potapljajočo se je opazil ribič, skušal ji je priskočiti na pomoč in jo rešiti, a mu je žrtev obupa Drava prehitro odnesla. Obupanka je zapustila dve poslovilni pismi. V enem je navedla kot vzrok smrti — nesrečno ljubezen. — V Danjkovi baraki A v Magdalenskem predmestju so našli zastrupljeno in v nezavestnem stanju 64 letno mestno revo Jožefo B. Prepeljali so jo v bolnišnico. — V bolnišnico je bila odana 27 letna Franciška K. iz Bistrice pri Limbušu v okolici Maribora, ker si je iz samomorilnega namena prerezala žile na levi roki. — V Framu pri Mariboru si je pognal v levo stran prsi kroglo 21 letni mesar Anton V. Kroglja je izstopila na hrbtu. Prepeljali so ga nezavestnega v bolnišnico. Vzrok obupa je že zopet razočaranje v ljubezni.

Ovadba številne vlomilske družbe. Orožniki iz Selnice so ovadili mariborskemu državnemu pravdnictvu 23 mlajših moških, ki so od leta 1934 naprej oškodovali 20 posestnikov in drugih oseb za 35.000 dinarjev. Kradli so po Dravski dolini, na Dravskem polju, po Slov. goricah in Savinjski dolini. Šlo je z njimi vse, kar jim je prišlo pod tatinske prste. Ukradeno obleko, čevlje in razne druge predmete so pod ceno prodajali po Mariboru.

Radi poškodbe na glavi v prostovoljno smrt. Ivan Prešiček, 51 letni upokojeni rudar v Trbovljah, je bil enkrat zasut, enkrat pa je dobil hud udarec na glavo v kamnolomu. Radi omenjenih nesreč se mu je mešalo in so ga našli na »Spitzbergu« pri Trbovljah obešenega. Pogrešali so ga že sedem tednov.

Iz neznanega vzroka si sam končal življenje. V samski hiši v Trbovljah je iz neznanega vzroka izvršil samomor 46 letni samski delavec Franc Kaplar. Obupani je bil že dokaj let zaposlen pri rudniku ter je bil mirnega značaja in vse se čudi, kaj ga je gnalo v prostovoljno smrt.

Tako je nastopila komunistična mednarodna brigada!

Iz Madrida je prodrla vest, da je komunistična mednarodna brigada v areni za blikoborbe po kratkem sodnem postopanju ustrelila 320 anarhistov. Povelje za ustrelitev je dal Bolgar Dimitrov.

Komornik — berač

V Varšavi so prijeli na cesti revnega berača, o katerem se je izkazalo, da je bil nekoč eden najbolj bogatih ruskih plemenitašev in dvorjanov, grof Zigmunt Dvorski. V dnevih revolucije mu je uspelo, da je pobegnil z velikim imetjem v zlato in dragih kamnih v inozemstvo, kjer je pa s nesrečenimi špekulacijami večji del imetja iz-

Grofov jagar.

Povest iz domačih hribov.

29

Nekega dne je potrkal pri Cenci v Dobrovljah čeden mlad možki, v katerem je Cenca šele po kratkem besedovanju sem in tja spoznala svojega »poba«; potem pa ni vedela, ne kod ne kam, tako se je razveselila. Zavzela se je zanj pri grofu Kristalniku, ki ga je vzel za lovca in logarja.

Tako je postal »grofov jagar« ...

Odkar je bil spet v njeni bližini, se je Cenci vzbudila vest in jo jela strahovito mučiti. Večkrat mu je hotela povedati, čigav je in da še ni krščen; toda bala se je njegove jeze in ni spravila skrivnosti z jezika — do današnjega dne ne, ko ji jo je izvabila Veronika s svojo odločnostjo in bistroumnostjo ...

Veronika je bolnici dajala pogum, spodbijala vse njene ugovore in jo na kraju le nagovorila, da je bila voljna spovedati se. Privolila je tudi, da sme Veronika patru Valerijanu poprej vse razložiti.

Zdaj je šlo vse lepo svojo pot. Pater je prišel še isti večer in je ostal dobro uro sam z bolnico. Spovedal jo je, drugo jutro pa jo je prišel obhajati.

Ko je bilo vse končano, je ostala bolnica dalj časa sama v tihi molitvi. nato je poklicala dekle, ob-

jela z obema rokama njeno desnico, jo stisnila in se začela krčevito jokati.

»Za božjo voljo, mati, kaj pa je? Kaj vam je?« je vprašala Veronika.

»Nič, čisto nič mi ni več,« je ihtela žena. »Duhovnik je vse vzel od mene, tako lahko mi je; zdi se mi, da bi kar umrla. Kar se spominjam, še nikoli nisem bila tako zadovoljna. Zdaj rada umrem, zdaj je vse dobro ... In vse sem tebi dolžna, tebi, tebi ... Zapisala ti bom kaj v testamentu, moram ti kaj dobrega storiti.«

»Tega pa le ne!« je ugovarjalo dekle. »Z vami se veselim in to mi je plačila dovolj.«

»Ti si moj angel varuh.«

Proti poldnevu je prišel mojster Gašpar ves vesel in je pohvalil sestro, da se je spravila z Bogom. Cenca je bila danes prijazna z njim, rekla mu je, da mu je veliko dolžna, ker ji je pripeljal tako prostrežnico, da bi boljše ne bil mogel.

»Da,« se je namuzal Gašpar, »takle strehar se pač razume na to, kake strehe so za stare ženske: Lepe na pogled morajo biti, trdne in močne držje, blago pa mehko in voljno — in solidne okoli in okoli.«

Veronika, ki je narahlo zardela, mu je v šali popretila:

»Čakajte, sitnež, ko boste prihodnjič potrkali, vam bom pred nosom zoklenila!«

Izpred sodišča:

Višek nepoboljšljivosti. Pred mariborskim okrožnim sodiščem je dajal 21. julija odgovor 51 letni Franc Breznik s Slemenom nad Selnico ob Dravi. Prisodili so mu 14 mesecev ječe, ker je 21. junija v Pesnici ukradel viničarju sukno in telovnik v vrednosti 200 din. Obsodba se glasi radi tega tako ostro, ker je bil Breznik že 33 krat predkaznovan in je prebil pretežni del svojega življenja po zaporih.

Slovenska Krajina.

Visok obisk v Slovenski Krajini

Nenapovedano se je pripeljal 19. julija v Soboto ban dr. M. Natlačan. Ustavil se je z avtomobilom pred pisarno in stanovanjem odvetnika in člana banskega sveta Bajleca, ki je povabil visokega gosta k sebi na stanovanje. Pri Bajlecu se je g. ban nekaj časa razgovarjal z gimnazijskim ravnateljem g. Zobcem, z ravnateljem »Martinišča« g. Vogrinom, z župnikom g. Vojkovičem in s šefom Borze dela Kerecom. V Soboti si je ogledal g. ban novi Delavski dom, kjer je nastanjeno okrajno načelstvo. Po ogledu Delavskega doma, kjer so ga pozdravili: g. podnačelnik Vertovšek, mestni podžupan Čeh in orožniški kapetan, si je g. ban ogledal nova prostora Borze dela ter delavskega azila in prostora občinske uprave v gradu. G. ban se je izrazil pohvalno glede lepih prostorov in je naglasil priznanje delavnosti in napredku občine.

V bolnišnici je bil g. ban pozdravljen od primarja dr. Vrbnjaka, ki mu je razkazal nezadostne ter neprimerne prostore za toliko bolnikov. G. ban je uvidel, da je soboška bolnišnica daleč premajhna za Slovensko Krajino in je napovedal, da bo zgrajena v kratkem nova na že kupljenem zemljišču. Nova in moderna zgradba bo dovolj prostorna za bolnike iz Slov. krajine.

Za bolnišnico je posetil g. ban kmetijsko šolo v Rakičanu, o kateri se je upravičeno izrazil, da so njeni prostori mnogo premajhni. Načrt za zgradbo šole je bil izgotovljen, preden je bil on postavljen za bana. Sicer je bila šola dograjena šele letos, a so kljub temu že zagotovljeni krediti za njeno razširjenje in dozdavo poslopja.

Ko je mojster Gašpar odšel, je bolnica tiho obležala in se je ves dan smehljala mirno in spokojno.

Vse je bilo dobro, le en križ je še bil: jagru je bilo treba razodeti, kaj in kako je z njim.

Tudi to je prevzela Veronika.

Naslednji torek je spet prišel grofov jagar. Ko mu je Veronika odprla, mu je pomignila, naj ji sledi, in ga je peljala na vrt zadržati za hišo. Tu je sedla na klop in je jagru pokazala na drugo sebi nasproti. Začuden jo je pogledal.

Tedaj se je nasmehljala pa dejala resno:

»Anza, danes boš moral imeti veliko potrpljenja.«

»Veronika!« je vzkliknil željno.

»Mnogokaj ti moram danes povedati,« je nadaljevala. »Pa se ne smeš razjeziti, če bo morda kaj hudega.«

»Ti, Veronika, me ne moreš razjeziti,« je dejal.

»Na druge se tudi ne smeš jeziti, najmanj na mater.«

»Zakaj bi se naj na mater jezil? Povej!«

»Čuj tedaj!«

Zdaj mu je jela pripovedovati vso čudno zgodbo njegovega življenja, kakor jo je čula od Cence: kdo da sta njegova starša in posebej še o hudi nemarnosti njegovih rednikov, ki ga nista dala krstiti.

Ali Veronika se je zmotila: njeno razodetje jagra nikakor ni prišlo tako, kakor je ona mislila. Res da se je zdržnil, ko mu je povedala, da je po materi

Pri ženah, ki trpe leta in leta radi težke stolice,

pokaže uporaba naravne

FRANZ - JOSEFOVE

grenčice, užite zjutraj in zvečer po četrt čaše, dobre uspehe. Tudi občutljivejše pacijentke uživajo rade

FRANZ - JOSEFOVO

vodo, ker se že v kratkem času pokaže prijeten učinek.

Ogl. reg. S. br. 30474/35.

Kmetijska šola v Rakičanu bo otvorjena v najkrajšem času.

Posebno odlikovanje za Rakičance je bilo, da se je g. ban pomudil nekaj časa na primiciji g. novomašnika Rajnerja in je imel na navzoče pomemben nagovor, katerega so sprejeli vsi gostje s hvaležnim srcem. Posebno globok vtis so napravile na vse banove pohvalne besede, ki so bile namenjene kmečki hiši, ki je bila med Slovenci že od nekdanj vir, ki je krepil narodove življenjske sile. Slovenska duhovščina, ki je izšla in še izhaja pretežno iz vasi, izpod kmečkih streh, je bila našemu narodu od nekdanj drago-

cen nadomestek domačega plemstva, saj je plemenitila naš narod v verskem, kulturnem in gospodarskem pogledu. Kmečki hiši se imamo Slovenci v veliki meri zahvaliti za naš narodni obstoj in razvoj, zato naj Bog živi in blagoslovi slovensko vas in slovensko kmečko hišo!

Ko se je visoki gost pristrčno poslovil od vseh na primiciji zbranih, mu je navdušeni narod klical: »Na skorajšnje svidenje!«

Črensovel. V Zabajaku pri Črensovcih je potegnil brodar Rok Erženjak v četrtek 22. julija iz Mure truplo lepo oblečene 20 do 22 let stare ženske. Na čelu je imela neznanka 6 cm dolgo ter zevajočo rano in več potplutb po telesu. Truplo so prenesli v mrtvašnico pokopališča pri Sv. Martinu, kjer so ga pokopali. Obstoja sum, da je postala neznanka žrtev zločina.

Tešanovel. Mali kazenski senat v Mariboru je imel 20. julija opravka z 21 letnim požigalcem Aleksandrom Vaš, ki je bil rojen v Betlehemu v Ameriki. Imenovani, ki je po poklicu kovaški pomočnik, je zažgal 2. maja gospodarsko poslopje Irme Kuhar v Čičečki vasi in je povzročil pogorelki 4000 din škode. Vaš je bil obsojen na leto dni zapora.

V senu zakrit umor.

Pred odkritjem umora

V Bresternici v župniji Kamnica pri Mariboru je živela v hiši št. 137 na malem posestvu 56 letna Kristina Gselman. Gselmanova je bila ločena od svojega moža in je živela v skupnem gospodinjstvu z upokojenim podpolkovnikom Arturjem Imanič, ki je pred tremi tedni umrl. Imaničeva smrt je Gselmanovo tako hudo zadela, da je govorila napram sosedom o samomoru s skokom v Dravo. Treba je tudi to omeniti, da je životarila Gselmanova v zelo slabih gospodarskih razmerah. Zadnjič so jo videli 16. julija ob peti uri zjutraj, ko je prinesla mleko do ceste in ga je vzela voznik v Maribor.

Ko je pa prišla k njej po mleko 16. julija ob tričetrt na šest sosedu Kolmanič, je našla hišo zaklenjeno in gospodinje ni bilo nikjer videti.

Šele mukanje gladne živine je sosede opomnilo, da se je moralo z Gselmanovo nekaj zgoditi. Poslali so po domačega župana Lorenčiča in orožnike.

Prva komisija je hišo odprla ter jo skrbno preiskala, vendar gospodinje ni našla. Ugotovili so, da je Gselmanova izginila z doma, ne da bi bila zavžila pripravljene zajutrek — žganje. Istotako ni odnesla v svinjak za svinje skuhanice piče.

Radi pripovedovanja sosedščine, da je ženska najbrž šla iz obupa v Dravo, si je tudi prva komisija osvojila to domnevo in je bilo potrebno počakati, dokler ne bo Drava trupla naplavila.

Gselmanova je bila sestra žene gostilničarja Brusa pri Sv. Miklavžu pri Hočah. Ta je prišla po izginuli v poštev kot dedinja in je bila obveščena, naj se po-

grofovskega rodu, toda ogenj, ki se mu je v očeh zasvetil, ni bil ogenj jeze, temveč prej plamen komaj prikritega veselja. Za to, da še do te ure ni krščen, se ni mnogo zmenil. Očitno je bilo, da se niti zavedal ni, kaka škoda je zanj, ko še ni sprejel zakramenta svetega krsta. Zasmilil se je Veroniki.

»Anza,« mu je dejala napol za tolažbo, napol za pouk, »to je sicer velika, huda nesreča, da še nisi krščen; pa je tudi sreča v tej nesreči. Zdaj se boš mnogo lažje spravil z Bogom in umiril. K spovedi ti ni treba.«

Zazijal je z usti in z očmi.

»Res,« je potrdila, »po krstu se izbrišejo vsi grehi. Po krstu si čist in nedolžen kakor pravkar rojen otrok.«

Srce mu je spreletel svetel žarek.

»Kaj moram tedaj storiti?« je vprašal in napeto čakal.

»Dobro poučiti se moraš v krščanskem nauku, Boga moraš za odpuščanje prositi in potem sprejeti zakrament svetega krsta.«

»Kdo mi bo to storil?«

»S patrom Valerijanom sem že govorila o tem. Rad te bo poučil, potem pa pojdeš v Celovec, kjer se daš na tihem krstiti. Nikomur ni treba kaj izvedeti, da še nisi krščen.«

»Veronika,« je vzkliknil kar iz sebe, »res si cprnica, ali dobra, dobra. Ti veš vedno, kako je prav, in zmeraj pomagaj.«

gubil. Iz Francije je odšel v Nemčijo, tam se je pa onemogočil in se je moral izseliti na Poljsko. Pačal je čedalje globlje in je živel nazadnje od beračenja.

Ubog! norec — grof Zeppelin

Nemški zrakoplovi se imenujejo »Zeppelin« po že rajnem grofu Zeppelinu, ki je žrtvoval vse, da je priboril tem zračnim velikanom prometno bodočnost. Dunajski gledališki igralec dr. Tyrret pripoveduje o grofu Zeppelinu, ki je umrl pred 20 leti, to-je: Ko sem nastopil leta 1899 v dvornem gledališču v nemškem mestu Stuttgart, sem sedel pri skupnem obedu v hotelu Marquandt. V nekem hotelskem kotu je vzbujal mojo po-

briga za gospodarstvo sestre. Brusova je dala oskrbovati živino in svinje.

Najdeno truplo pod senom

Brusov hlapec se je pripeljal 21. julija zjutraj na Gselmanovo domačijo po seno, ki je bilo shranjeno na podstrešju hiše št. 137. Ko je odprl vežna vrata in stopal na podstrešje, mu je udaril v nos neprijeten duh po gnilobi. Že po prvih odgrinjanjih z vilami je zadel na precej razpadlo truplo Gselmanove. O najdbi je koj obvestil župana in ta orožnike, ki so dali truplo prenesti v mrtvašnico kamniškega pokopališča, kjer je bilo izvršeno sodno raztelesenje.

Kaj je pokazalo raztelesenje

Truplo Gselmanove je bilo sodno razteleseno 22. julija zjutraj. Zdravnik je ugotovil, da je bila Gselmanova umorjena z zabodljajem v srce in je bila koj mrtva. Ker je bilo truplo že precej razpadlo, pri

raztelesenju ni bilo mogoče dognati, če je morilec pred smrtonosnim sunkom z nožem žrtev še tudi davil. Zanimivo je tudi to, da v truplu Gselmanove ni bilo nobene krvi, ampak je vsa ztekla skozi rano.

Kdo je zločinec?

Sum krivde umora je padel na nekega starejšega mladoletnika, ki stanuje blizu domačije Gselmanove in je bil kljub 20 letom obsojen enkrat na osem mesecev, drugi na dve leti robije, katero je prestajal v mariborski kaznilnici in je bil lani v decembru pomiloščen. Osumljeni je sedaj nenadoma izginil in ga orožniki niso mogli izslediti. Upravičena je domneva, da je pobegnil kam v Avstrijo.

Poizvedovanja za pobeglim so dognala, da je pred dnevi vrnil svojemu bratu dolg 200 din z obrestmi vred. Osumljenega so videli večkrat pri Gselmanovi, kateri je pomagal pri raznih delih. Preiskava bo že dognala, ali je osumljeni res kriv.

Dekliški dan na Betnavi

Grad Betnava pri Mariboru je postal po zamisli in po dobroti prevzvišenega g. škofa naš novi, osrednji dom dekliškega gibanja za lavantinsko škofijo. Mnogo deklet je že sprejel ta dom, že lani ob Slomškovih dnevih in potem skozi vse leto ob priliki tečajev ali sestankov. Zlasti lepo je bilo na Betnavi ob liturgičnem tečaju v velikem tednu in pa v dneh 1., 2. in 3. maja ob priliki tečaja za voditeljice dekliških krožkov. In tudi sicer ob večjih ali manjših sestankih, ki se redno vrše na Betnavi, nam je Betnava pokazala, da nam je res dom, prijeten dom. Vsako deklet, ki je enkrat prišlo, se rado vrača nazaj, ker ve, da bo na Betnavi vedno našla novih sil za svoj idealizem, lastno plemenito stremljenje in za apostolsko delovanje, pa tudi vedno veselje, pesem in igro.

Dekleta! Sedaj se Betnava pripravlja na nov dogodek, na veliki »Dekliški dan« za Ma-

rijin praznik 15. avgusta in vas pričakuje. Sprejeti hoče množice naših dobrih, idealnih deklet iz vse škofije. Velik dan mora biti 15. avgust in na globoko mora zarezati v naše dekliško gibanje! Tisočem mora po škofu in drugih duhovniških Cerkev pogledati visoki ideal pravega deklištva! Vsa, predvsem mlajša dekleta, ste vabljenе, ne le Marijine družbenice in članice prosvetnih društev, oziroma DKA, ne, vsa dekleta! Prav vsa, ki se veselite dekliške skupnosti, ki z veseljem prisluhnete besedi o našem dekliškem ponosu, o srečni prihodnosti, o pogumnem delu za širjenje kraljestva Kristusove ljubezni.

Marija nas čaka in nas vabi za svoj praznik, ob Njej se bomo v zborovanjih poglabljale. Za to gre, da se osrečimo ob viru prave sreče in še za to gre, da premišlimo, kako bi nesle svojo srečo drugim.

Dekleta! Pridite, da se bomo veselile naše skupnosti! Pridite z vsem svojim veseljem in v vsej svoji pestrosti (narodne noše, vezene obleke, dečle)! Ne bojte se žrtev!

Spored. Na predvečer, v soboto po prihodu vlakov, ob 19.15 otvoritev, procesija z Najsvetejšim, s svečami, v parku. V nedeljo: obha-

jlino sveto mašo ob 6.30 bo daroval Prevzvišeni. Po sv. maši skupno zborovanje, potem stanovsko razdeljena zborovanja za kmečka dekleta, za delavke in za inteligentke. Po okrepčilu popoldne skupno razvedrilo in sklepno zborovanje ter večernice. Govore č. gg. duhovniki in dekleta. — Dekleta, na veselo svidenje! — Po-drobnejša navodila dajejo č. župni uradi.

Obvestilo za gđne učiteljice. Iakreno ste vabljenе na ta »Dekliški dan«! Temu dnevni sledi od 16. do 19. avgusta na Betnavi tečaj za KA. Pišite takoj po program in pojasnila na naslov: Katehlistinje E. K., Betnava pri Mariboru.

Selnica ob Dravi. V nedeljo 1. in 3. avgusta bo pri nas nekaj izrednega. Ob 20 bo zunaj na prostem med cerkvijo in šolo predstava mogoč-ne ljudske igre »Siehernik«. Igra je polna preseljivih, v srce segajočih prizorov. Vabimo ne samo domače farane, marveč tudi vse bližnje in daljne sosede: Sv. Ožboit, Sv. Duh, Ruše, Kam-nico in še dalje. V slučaju, če bi zvečer deže-valo, predstava odpade.

Sv. Benedikt v Slov. goricah. Naše prosvetno društvo pripravlja za 8. avgust priljubljeno in sodobno igro »Podrti križ«. Naslov igre nam sam pove, kako primerna in potrebna je ta igra za današnji čas. Poleg veselih prizorov nam kaže igra težke probleme sedanjih dni v jasni luči. Igra zasluži, da si jo vsakdo ogleda.

Sv. Benedikt v Slov. goricah. V našem fantovskem odseku se je začelo po celjskem taboru novo življenje. Prijetni so nedeljski popoldnevi v našem odseku. Kar naenkrat nam mine nedeljsko popoldne ob žogi in gimnastičnih vajah. Zadnje nedeljo so nas razveselili s svojim obiskom fantje iz Maribora. Bratski smo skupno malo zapeli fantovske pesmi in igrali žogo. Želimo si še več takih obiskov. Sicer pa se shajamo tudi med tednom in se z vso žilavostjo pripravljamo na trojiški tabor koncem avgusta.

Marija Snežna na Velki. Pri nas bodo imele dekliške Marijine družbe lenarške dekanije v sredo 4. avgusta svoj shod. Ob 10 pridiguje vič. g. duhovni svetnik Drago Oberžan iz Maribora. Po sv. maši na prostem pri cerkvi tabor deklet z govori in petjem. Po odmoru večernice in razhod. Hribček Marije Snežne je najvišja točka Slovenskih goric, odkoder je na vse strani kra-

zornost živahen starejši gospod, ki je več častnikom nekaj razkazoval. Vprašal sem sosedo pri mizi, kdo da je ta gospod. Vprašani švab mi je odgovoril s pomilovalnim glasom: »To je norec — grof Zeppelin. Dobri možek si domišlja, da se bo lahko vozil po zraku.«

V šestih letih so Nemčija tako izpopolnila svoje vojno mornarico, da bo imela več kot 58 vojnih ladij, in sicer tri okropne križarke tipa »Deutschland« po 26.000, odnosno 35.000 ton, dve veliki matični ladji za letala, 14 križark in 40 rušicev. Vrh tega pa je treba prišteti še večje število podmornic.

»Tiho! — Pojdi zdaj k materi in lepo se pogovori z njo! Boji se te, da se boš jezil in ji ne boš mogel odpustiti.«

Skočil je pokonci in odhitel v hišo. Ko ga je Cenca zagledala, je na glas zaihtela:

»Moj Bog! Moj Bog!«

»Nikar si ne ženite k srcu, mati,« jo je miril; »vse je prav, je že vse prav.«

»Kaj? Ali že veš —?«

»Veronika mi je povedala.«

»Odpusti mi — — — Anza!«

»Rad, če je kaj odpustiti.«

Tedaj se je presunljivo razjokala. Jagar pa jo je že prijel za roke in jih obdržal v svojih.

»Anza, dober si, moj ljubl pob!« je ihtela. »Bog ti bo povrnil.«

Še isti večer je šel jagar v trg k patru Valerijanu in je ostal precej dolgo pri njem.

Drugo jutro se je podal v Gradec h grofu Kristalniku, da bi ga poprosil za tri tedne dopusta. Grof je bil čez mero ljubezniv; menda je iz te ali druge besede jagrove spoznal, da ta ve, kdo je njegova mati. Rad mu je dovolil dopust in mu je obljubil, da bo na njegovo mesto poslal za ta čas koga drugega v planino.

Ko se je jagar poslovil, mu je grof dal celó roko in dejal nenavadno prijazno:

»Če ti je kdaj kaj treba, vej, da sem jaz tu! Pridi, ne boš nikoli zaman trkal! Ali razumeš: zmeraj, če ti je treba! — Vidim, da si pameten, in mislim, da se boš vsake reči po pameti lotil in se ne boš nikoli prenaljil.«

Anza je pokimal, da ga razume, in se je lepo zahvalil.

Naslednja dva tedna je ostal jagar v Dobrov-ljah; ni pa stanoval pri Cenci, ampak dalje zgoraj v hribu pri nekih kočarjih, katerim je dejal, da mora biti zdaj blizu matere, da je pri roki, če bi se kaj hudega pripetilo.

Kakor slučajno sta se vsak dan sešla s patrom Valerijanom, ki je prišel sem gor na sprehod. Hodila sta med njivami gor in dol in Anza je pazljivo poslušal duhovnikove nauke.

K Cenci dol je pa šel ves ta čas le dva- ali trikrat, pa nikoli ni ostal dalje, kakor kvečjemu kake četrte ure, ki jih je prebil ob bolnični postelji. Obe, Cenca in Veronika, sta opazili, da je postal zelo resen in vase zatopljen. Z dekletom je spregovoril kako prijazno besedo, pa se hitro poslovil. Nekoč je rekel v durih:

»Veronika, ko bi bil prej vedel, kar zdaj vem, bi se marsikaj ne bilo zgodilo, tuči tisto tam nad Šmarskimi pečmi ne.«

»To kar pozabiva, Anza,« je odvrnila in glas ji je bil mehke in vdan, kakor ga ni bila vajena.

(Dalje sledi)